

8

FRAM KAMERATER

desember 76

»Kameratene», lineoleumssnitt av Pandi Mele.

INNHALDSFORTEGNELSE:

LEDER: HVORDAN GÅR DET MED VERVEKAMPANJEN?	s. 2
OPPLAG PÅ 50.000-DRØM ELLER VIRKELIGHET(Enok)	s. 4
SVAR PÅ ENOK FRA REDAKSJONEN	s. 6
ARBEIDERARISTOKRATIET	s. 7
KAMP MOT DET REVISJONISTISKE HØGREAVVIKET	
I SYNET PÅ PARLAMENTARISK ARBEID	s. 9
VALG AV NYTT DS	s.10
STYRK SOLIDARITETEN MED AZANIAS FOLK!	s.12
HUSTADARBEIDERNE ER EKSEMPEL FOR HELE ARB.KLASSEN	s.14.

BRUK FRAM KAMERATER! STYRK DEN POLITISKE KAMPEN I
DISTRIKTET VED Å SKRIVE INNLEGG:
BRUK JULEFERIEN TIL Å STUDER BØKENE SOM ER
STILT I HØSTPLANEN: RADIKALISMEN, GENERALLINJA og
HEFTET OM MASSELINJA. BRUK STUDIENE NÅR DU SKRIVER
INNLEGG.

GOD REVOLUSJONER VINTERFERIE!

Redaksjonen.

LEDER

HVORDAN GÅR DET MED VERVEKAMPANJEN?

Stalin sier at vårt parti er".. et kamp parti, et revolusjonært parti som er drittig nok til å lede proletarene i kampen om makten, som har erfaring nok til at det kan finne seg til rette i de kompliserte forhold under en revolusjonær situasjon og elastisk nok til å unngå alle blindskjær på veien til målet" Dette partiet som er arbeiderklassens førtrupp, "... må oppta i seg de beste elementer i arbeiderklassen, deres erfaring deres revolusjonære ånd, deres grenseløse hengivenhet for proletarenes sak" (Spørsmål i Leninismen)

Greier vi å bygge et slikt parti? Finnes det folk som er villig til å bruke livet sitt for revolusjonen? Borgerskapet sier nei. Borgerskapet og revisjonister og reformister sier vi har det "ganske bra i dag". De sier at arbeidsfolk er ganske fornøyd med tingenes tilstand, at de har nok med tippekampen og bilen. Noen reformer må til sier de, men revolusjon, nei, det er bare fanatikere og forleste intellektuelle som drømmer om! Når vi studerer vervekampanja og oppsummerer resultatet kan vi med sikkerhet slå fast: Det finnes i partiet mange kamerater som ligger under for borgerskapets linje i dette spørsmålet. Som ikke ser at vi må ha et mye større parti, som ikke ser at det finnes tusener i Norge som raskt vil la seg verve til partiet dersom de blir spurt og forklart behovet. Kort sagt: Det skal holde hardt å nå målsettinga for vervekampanja med en innstillinga flertallet av partikameratene viser i dag.

Hva viser resultatet?

Ei oppsummering av kampanja etter ca. halvparten av perioden viser at vervinga enda ikke var starta. Men, hva med studiesirkler? Jo, det var kommet i gang relativt bra med sirkler, men dette er ei vervekampanje. Det er ingen tvil om at det finnes bra med folk som etter såpass lang tid kunne vært vervet direkte til partiet. I dag, 3 uker før kampanja skal være avslutta er vervinga så smått kommet i gang. Arbeidet viser at det finnes relativt mange som kan gå rett inn i partiet og som hå etterhvert spørres. Hvor langt vi i dag er kommet kjenner vi ikke til. Men en storstilt offensiv må til dersom kampanja skal gå i havn. Hva med studiesirkler? På det tidspunktet kampanja ble oppsummert hadde 27% av laga

en eller flere studiesirkler. På det tidspunktet var stoda slik at 90% av de som gikk på sirkler måtte rekrutteres om målsettinga for verving skulle oppfylles. Stoda i dag er at omlag 60-70% av deltagerne på sirkler må verves om vi skal nå målsettinga. Dette er sjølsagt mulig, men da må alle krefter settes inn på verving de siste 3 ukene. Klassesamsetninga av folka på sirkler er bra. Litt over 50% tilhører proletariatet og bare 7% tilhører øvre intellektuelle skikt. Dette lover godt for proletariseringa av partiet. Vell 30% av sirkeldeltagerne tilhører industriproletariatet.

Alvorlige avvik i vervinga?

Vervekampanja har avslørt viktige politiske avvik hos kameratene. Vi skal polemisere mot de viktigste som er oppsummert. Styrene og særskilt verveansvarlige må ta alvorlig på avvika i si ega avdeling.

VI GREIER OSS MED ET LITE PARTI.

Kampanja har vist at mange kamerater er bra fornøyd med tingenes tilstand. De har et lag på sitt kamponråde og har dermed oppfylt sitt nærsynte mål. Disse kameratene har glemt at målet partiet har stilt seg er å gjøre revolusjon i Norge.

-at oppgavene vil vokse i tida som kommer.

-at deres arbeid i dag er fullstendig utilstrekkelig, bl.a fodi de er for få

-at arbeidere og andre progresive har krav på å få delta i revolusjonært arbeid.

-at andre kanskje kan lære dem sjøl mye.

Særlig skarpt kommer dette avviket fram hos kamerater som sier omtrent slik:

Ikke alle kan bli med i partiet. Vi trenger også mange progresive til å ta seg av

fronten. - Dette betyr i virkeligheten å stille fronten foran partiet, å stille partiet som en konkurrent til fronten. Slike feil må det raskt gjøres opp med.

MASSENE ER FOR TILBAKELIGGENDE.

Da kameratene på en stor industriarbeidsplass skulle finne folk til sirkler oppsummerte flere: På mi avdeling er det ingen som har nivå til å starte sirkel i dag. -Hva viser praksis? Den viser at på plasser hvor vi våger å spørre, hvor vi slåss for at folk skal bli med, der er det mange som vil delta. Hva viser erfaringene fra streikekampen? At arbeidere, som av kommunister blir regna som tilbakeliggende, våger å trosse borgerskapets lover og

politi, kjøper klassekampen og ønsker å bli med i partiet. Mange slike kamerater finnes i industrien, i frontene, i boligområdene i dag. Men vi må argumentere overfor dem, føre politisk kamp med dem.

Tror partikameratene at de sjøl er så enestående, at deres nivå er så spesielt, at deres bakgrunn er så forskjellig fra andre arbeidsfolk? Det finnes mye sjølgodhet av denne typen i partiet. Vi må kvitte oss med den. Tenk over hvordan vi sjøl ble med i partiet. Var vi så spesielle?

Undervurderinga av massene kommer også fram når kameratene påstår at det er for hardt for andre å bli med i partiet. Er det ikke da heller uttrykk for ens egen tilbakeleggenhet, at en sjøl synes det er hardt? Men er det ikke hardere for proletariatet å alltid leve med tanken på at undertrykke lsen skal fortsette. Vil det ikke for de mest framskredne i klassen være letter å få delta i kampen for frigjøringa, for revolusjonen?

Jeg tror virkeligheten er mer slik Lenin sier i Hva må gjøres!...at det er de revolusjonære som står tilbake for massenes spontane reisning!

REDSSEL FOR ARBEIDERARISTOKRATIET.

Det finnes kamerater i partiet som sniker seg omkring på arbeidsplassen sin som om de virkelig var "infiltratører". De selger ikke klassekampen, våger ikke å diskutere politikk. Oppjonerer ikke mot arbeideraristokratens dritprat og reaksjonære hets. Dersom de oppjonerer, er det i "høflige vendinger", uten hat til klasseforræderne og arbeidskjøperne. Slike kamerater blir aldri virkelig respektert av framskredne arbeidere. På denne måten kan en ikke vente at folk strømmer på for å gå på sirkel. Er ikke dette nettopp arbeideraristokratiets linje: Å terrorisere progressive arbeidere, å kriminalisere kamplinja? Jeg vil påstå at slike kamerater før eller siden vil ende i rein reformisme om de ikke snur på flisa og tar opp kampen: Protester mot urettferdigheter, diskuter politikk, selg KK til alle de bra folka og tilby dem sirke nå!

KONTROLLER OG KRITISER.

Ei avdeling hadde bra med folk på "lista si". Det gikk ei uke, to uker, en måned... Ingen ble spurt. Verveansvarlig tok ingen tiltak. Ingen ble kritisert. Bisse kameraten hadde brutt partivedtak. Likevel ingen sjølkritikk eller kritikk! Er dette en kommunistisk stil? Nei, sjølsagt ikke. Men fakta er at dette er situasjonen i

flere lag. Mangel på organisering, kontroll og kritikk/sjølkritikk, er viktige hinder i arbeidet. Det er ikke nok å fatte vedtak. Stalin sier at 9/10 av feila i partiet skyldes at vedtak ikke kontrolleres, at de ikke følges opp. Alle verveansvarlige må umiddelbart oppsummere stoda, kontrollere vedtaka som er fatta, gjøre sjølkritikk og kritisere kameratene som ikke har fulgt opp vedtak.

Hva må gjøres?

- For at kampanja skal gå i havn må følgende tiltak straks settes ut i livet:
- Studiesirkelkampanja må korrigeres til å bli ei vervekampanje. Alle som kan bli medlemnå må spørres i første uka.
 - Verveansvarlig må sikre at alle folk som skulle vært spurt, virkelig blir spurt.
 - Styrene må sikre at verveansvarlig virkelig prioriterer oppgaven.
 - Styret må diskutere avvika i vervearbeidet i sitt lag. Still særlig spørsmålet: Har vi gått bredt nok ut? Er vi ikke konservative når vi vurderer hvem som kan være aktuell?
 - Planlegg ny sirkel.
 - Studer vervebrøsjyra på ny. Særlig om hvordan rekruttere folk fra sirkel.

SKAL DET BLI NOEN REVOLUSJON
MÅ DET FINNES ET REVOLUSJONERT PARTI!

FRA REDAKSJONEN.

Det er flere artikler som ikke kommer med i dette nr. En årsak er redaksjonens arbeidskapasitet. En annen er at flere artikler som går på den almene situasjonen i partiet utsettes til neste nr. da vi har planer om å gjøre det til et særskilt diskusjonsnummer på Beretningssaker. Derfor: Innlegg som går på utviklinga av partiet, laget-lag dem til neste nr. Det kan være vurdering av kampanjene, massearbeidet, den leninistiske stilen, det politiske/ideologiske nivået, ledelsen, taklinga av kamper i distriktet etc.

Frist for stoff til neste nr. settes til kvelden 7/1-77.

Ellers er vi glade for den klare tendensen til større interesse for internavisa. Bl.a ser vi det av mange fine innlegg til dette nummeret.

OPPLAG PÅ 50 000 - DRØM
ELLER VIRKELIGHET?

SVAR FRA ENOK TIL KAMERAT
I F.K.-REDAKSJONEN.

Lenin skriver om forholdet mellom drøm og virkelighet i "Hva må gjøres", Ny Dag-utgava s.168-169. Her forsvaret han bl.a. følgende sitat av en Pisarev: "...hvis han ikke nå og da kunne løpe forut og i sin fantasi i et samlet og avsluttet bilde forestille seg det verket som bare tar til å forme seg under hans hender - da kan jeg slett ikke forestille meg hvilken oppildnende grunn som skulle få mennesket til å gå i gang med og fullføre omfattende og trettende arbeider på kunstens, vitenskapens og det praktiske livs områder..."

Det som er av betydning, er at vi tror alvorlig på "drømmen" vår, sammenlikner våre iakttagelser av virkeligheten med "luftslottene" våre og arbeider samvittighetsfullt med å gjøre vår fantasi til virkelighet.

Lenin kritiserer den revolusjonære bevegelsen i Russland anno 1902 for at det finnes altfor lite drømmer av dette slaget!

"Drømmen" om et opplagstall på 50 000 innen 1.2.1977 (og 75.000 innen 1.1.1978) kan vi se som en spore til ytterligere entusiasme i KK-kampanja, fordi "drømmen" nettopp er basert på iakttagelser av virkeligheten.

Men det er ikke nok å stille opp målet. Vi må også mobilisere KK-aktivistene politisk på oppgava, og peke på en rekke konkrete metoder i arbeidet.

IAKTTAGELSER AV VIRKELIGHETEN.

Mine iakttagelser fra 2 månedér i kampanja forteller meg at "forståelsen for KK blant massene" og "hetsens

innflytelse" IKKE er til hinder for å 3-doble og 4-doble løssalget. Det det skorter på er innsatsen til hver enkelt kamerat, samt forbedring av metodene. Erfaringene fra min egen avdeling og andre jeg har snakket med, bygger opp under dette synet.

"Luftslottet" bygger på 3 klare forutsetninger:

- 1) Vi må verve en mengde nye abonnenter til avisa.
- 2) Vi må verve en rekke nye KK-aktivister.
- 3) Vi må få hele bevegelsen opp på noenlunde det samme nivået i innsatsen med løssalget (Noen kamerater selger idag 12-15 aviser ukentlig, andre selger 4-6 aviser, og noen selger overhodet ikke enkelte uker!)

For punktene 1) og 2) har vi klare målsetninger i abonnementskampanja og vervekampanja) Det kan sikkert diskuteres om disse er for lave. Målsetninga for 3) slik den er satt for avdelingene, er etter min mening iallefall uttallig lav. Jeg mener et løssalg på ca.10 aviser i uka er en brukbar målsetning for hver enkelt.

Noen hevder at vi må sammenlikne tidligere KK-kampanjer når vi setter opp målsetninger med den vi har nå. Jeg er ikke enig. Vi kan ikke mekanisk overføre erfaringene fra 73,74 og 75 på årets kampanje fordi

1) KK er partiets hovedoppgave i 5 måneder. Dette er nytt.

2) Bevegelsen har gjort opp med en rekke høyrefeil, bl.a. på masselinja og disiplinens område (JFR. oppgjøret med "parti for vanlige folk"-linja og innskjerpinga av arbeidssplikt i vedtektene osv.)

3) Klassekampen er betydelig skjerpa. Dette innebærer at situasjonen er mer gunstig nå enn tidligere.

MOBILISERINGA AV KADEREN.

Kaderen er idag svært variabelt mobilisert på KK-kampanja. Dette viser seg bl.a. i vår egen avdeling. 50% selger over 10 aviser i uka, 50% har ligget på ca.5 aviser. Forskjellene bunner ikke i "mer eller mindre håpløst omland", men rett og slett på kameratenes ulike innsats (og endel på arbeidsmetodene).

Betyr det å selge 10 aviser i uka at kaderen "Må springe beina av seg" eller at han/hun "ikke kan gjøre stort annet enn å selge KK"? Jeg mener nei.

Sjøl selger jeg 15 aviser på følgende måte:

1) På jobben selger jeg til omlandet mitt i pausene. Selve overleveringa av avisa skjer skjult..(1-3 KK)

2) Boligroden har ca.200 husholdninger og består hovedsaklig av småborgerskap. Fredagen går jeg en runde fra kl18 til 19/19.30. Da går jeg på de som har kjøpt avisa en eller flere ganger, de som var borte forrige uke, samt 16 nye hver gang. Mandagen går jeg over de som var borte fredagen, ca. 18-18.30/18.45 (Alt i alt, bolid: 7-10 KK)

3) Dersom jeg har igjen avis etter dette, tar jeg en runde på kafeene i sentrum mandag eller tirsdag etter jobben, fra 10 til 30 minutter.(1-4 KK)

4) Hver 3.uke selger jeg på fergekaia i 3 timer. (Underkant av 10 KK)

Jeg bruker altså gjennomsnittlig 3,5 time av fritida mi hver uke til KK-kampanja. Er dette et for stort krav å stille til kaderen? Etter min mening nei.

Disse 3,5 timene kan ikke ses på som kort og godt "løs-salg av KK". Det er noe så betydningfullt som revolusjonært arbeid blant massene.

Hva gjør vi i denne tida?

Vi legger fram partiets politikk for massene. Vi svarer på borgerpressas angrep på partiet som massene er fora med. Vi verver KK-abbonnenter, bidragsytere til rotasjonskampanja og sirkeldeltagere, vi mobiliserer til åpne møter og demonstrasjoner.

Mao sier at 9/10 av vår innsats bør vies til arbeidet blant massene. Jeg er sikker på at mange kamerater bruker både 2 og 3 ganger så mye av fritida si til å sitte på møter som de bruker til revolusjonært massearbeid. Dette er etter min mening en feilaktig arbeidsstil, en stil med å arbeide i "stille, avsondret ro", en høyresekterisk arbeidsstil, en levning fra høyreavviket i bevegelsen.

Jeg mener altså at innsatsen min ikke kan være noe "ideal". Bl.a. er innsatsen i KK-salget overfor arbeidskameratene altfor svak, og jeg burde ta meg bedre tid til KK-kjøperne i boligroden.

OM Å SPRE MISMOT OG MISTILLIT.

Kameraten i F.K.-redaksjonen mener at "drømmen" min kan føre til mismot og defatisme hos kameratene, og mistillit til ledelsen.

Men er det ikke nettopp slike drømmer vi trenger for å anspore entusiasmen? Hvordan virker "drømmen" om proletariats diktatur i Norge inn på oss? Gjør den oss mismotige, eller ansporer den oss til ytterligere å øke anstrengelsene våre i det revolusjonære massearbeidet?

Videre er jeg uenig i at det forrige innlegget mitt inneholdt sur kritikk ~~av~~ av ledelsen som kan bidra til mistillit. Tvert imot peker jeg på avvik som gjennomsyrrer hele bevegelsen fra topp til bunn. Disse avvikene er av økonomistisk og høyresekterisk karakter:

1) Det særegne revolusjonære propagandaarbeidet prioriteres for lavt i forhold til fagligkampen, streikestøttearbeid osv.

2) Det brukes for lite tid ~~tt~~ til å arbeide blant massene i forhold til det å sitte på møter, gjøre møteforberedelser osv.

Disse avvikene er etterlevninger fra høyreavviket, og ~~xx~~ ved å ta et fast grep om hovedoppgava retter vi et hardt slag mot begge typer avvik.

KK-kampanja er i virkeligheten en glimrende metode til å korrigere høyreavviket i arbeidsstilen, dersom vi kaster på mer køl og drar alle kameratenes innsats opp på et nivå der innsatsen til arbeiderklassens fortropp rettelig hører hjemme.

KORT TIL ROTASJONS- KAMPANJA.

Kameraten i F.K.-redaksjonen mener at det viktigste i rotasjonskampanja har vært å skaffe pengene raskt. Jeg mener derimot at det viktigste burde vært å knytte massene, og spesielt store deler av arbeiderklassen, til bygginga av dagsavisa.

Lenin-sitatet i forrige F,K behandlet nettopp de 6 månedene da dagsavisa blei reist ~~pp~~ på beina, dvs. ~~1/1~~ 1/1-1912 til 1/7-1912. Dagsavisa Pravda kom ut 22. april 1912. Og Lenin påpeker nettopp at innsamlinga ~~xx~~ var mest betydningsfull rett oppunder utgivelsen av dagsavisa. Etter den tid blei spredninga av avisa massenes viktigste bidrag. Dagsavisa var altså ikke "sikra" av bidrag fra ~~nytt~~ medlemmer og nære sympatisører før innsamlinga fra grupper av arbeidere blei hovedmetoden.

Men er så alle de store bidragene fra medlemmer og sympatisører en "middelmådig" afære & Sjølsagt ikke!

Denne sida ved kampanja, som etter min mening burde vært stilt som den underordna metoden, har gått glimrende. Den har økt forståelsen for revolusjonær økonomi, sjølberging og stilen med å "leve enkelt, kjempe hardt" hos kaderen. Dessuten har de store innsamlingene på sommerleirene og ellers bidratt til voldsom entusiasme rundt dagsaviskampanja.

Men det er feil å tro at denne metoden aleine kan "sikre" utgivelsen av dagsavisa. For dette er det livsnødvendig å knytte store masser av arbeidsfolk til avisa som abonnenter, bidragsyttere og ~~x~~ distributører. Dersom vi ikke oppnår dette, er det eneste vi "sikrer" ei dagsavis i april 1977 som like sikkert ~~må~~ innstille etter kort tid.

ENOK.

SVAR FRA REDAKSJONEN.

Vi kritiserte i forrige nummer Enok for idealisme. Denne kritikken står vi på, men mener den ikke treffer helt målet. Den viktigste feilen med Enoks artikkel er at den avleder kampanja fra det viktigste: VERVINGA AV ABONNEMENTER.

Vi oppfordrer kameratene til å studere KK nr. 93!

Kameratene som har ansvar for KK-kampanja vil komme med ei særskilt oppsummering av kampanja i neste nr.

Det er ingen tvil om at oppsummeringene i KK-nummeret også treffer oss. Alt tyder på at det skal bli hardt å oppfylle kampanja, sjøl om enkelte lag har gjort en fin innsats.

Vi mener Enok og andre kamerater som i dag har et høyt nivå på løssalget fra nå av må gå i spissen i ABONENTSVERVINGA!

Kamerat ø redaksjonen.

"Historisk har borgerskapet i hvert land kjøpt opp en del av fagarbeiderne, aristokratiet i arbeiderklassen, og klart å løse rive og isolere dem fra proletariatets masser, ved å gi dem lettere jobber, mindre anstrengende, men samtidig bedre betalte stillinger."

"Ved å hjelpe og støtte borgerskapet er arbeideraristokratiet blitt en femtekolonne og en forvilder av borgerskapets ideologi i arbeiderklassens rekke og i fagbevegelsen. Uten dette skikketts hjelp kunne ikke borgerskapet ha makta å holde kontrollen over arbeiderklassen."

Filip Kota.

"Det var det mulig å bestikke og moralisere arbeiderklassen i ett land i årtier. Nå er dette usansynlig og kanskje til og med umulig, men til gjengjeld kan vi bestikke mindre lag av "arbeideraristokrati" og bestikker dem på så. Før kunne et "borgerlig arbeiderparti", for å bruke Engels' bemerkelsesverdige dype uttrykk, bare oppstå i ett land, for bare ett land hadde monopol, men til gjengjeld kunne det eksistere i lang tid. Nå er "borgerlig arbeiderparti" uunngåelig og typisk for alle imperialistiske land, men på grunn av deres rasende kamp om delinga av byttet er det usansynlig at et slik parti kan ha overtaket for lang tid i en rekke land."

Lenin: "Imperialismen og splittelsen i sosialismen"

"Fordi vi mangla teoretisk forståelse for arbeideraristokratiets eksistens og rolle som ei politisk avdeling for borgerskapet i arbeiderklassen, har mange kamerater i industrien gjort tregreavvik på tregreavvik."

I stedet for å gå til de virkelige massene, har vi gått til arbeideraristokrater for å undersøke massenes meninger. Vi har ikke forstått noe av klassekampen i proletariatet, men stilt alle i kjeleleddet likt."

Den lave årvåkenheten mot arbeideraristokratiet har fått mange

kamerater åpne for påvirkning fra klassefienden, og kommunister som sjøl har mottatt slike nestikkelser har stått i fare. Påvirkninga fra arbeideraristokratiet er ikke bare et ytre press på partiet, men en del av det indre grunnlaget. Kommunister som mottar arbeideraristokratiske privilegier blir sjøl å regne som arbeideraristokrater, dersom de ikke fører bevisst kamp for å motvirke at de sjøl blir en del av borgerskapets politiske avdeling i arbeiderklassen."

Jeg skal ta et eksempel som viser hvordan svakhetene slår ut når det begynner å røyne på."

I første fase av "fei dem ut" - kampanja til DNA satsa den lokale klubbledelsa på å bringe all opposisjon til taushet ved å statuere eksempel. Offentlig kritikk av forhold i klubben skulle stemples som ukolegial opptreden og straffes med utelukkning eller suspensjon."

Med et halvt års mellomrom slo massene, under ledelse av kommunistene, tilbake to angrep på ytringsfriheten, siste gang så ettertrykkelig at kampanja til DNA-ledelsa blei satt midlertidig tilbake."

Salget av klassekampen tok seg opp. Gjennom kampanje utvida vi antallet med flere hundre. KK-salgetøforegikk tildels helt åpent på spisesalen og i garderoben og tildels skjult ute i verkstedet. Spredninga av løpesedler inne på bedrifta økte. Men fortsatt var det noen som søgde lite under dekke av sikkerheten."

Godt hjulpet av ledende SVere og "KK"Perere trappa de sos. dem. pampene opp kampanja. "AKPere kan ikke velges til tillitsverv. AKPere er CIA-genter. AKP må for bys. Klassekampen må vekk fra bedrifta. KK-standen i byen er til hinder for den offentlige ferdsel. Utdelinga av løpesedler er til stor irritasjon for folk om lørdagene."

Dette var innholdet i leserbrev i lokalavisa, anmelderser til lens-

mannen, uttalelser på årsmøtet i klubben og klubbmøter utover våren.

Angiveri blei og tatt i bruk. Etter ei løpeseddelutdeling inne på bedrifta like før påske anga noen "arbeidere " utdelerne

3 stykker blei innkalt en for en til forhør hos personalsjefen. Halve klubbstyretxxx var tilstede og arbeidsformannen. Klubbform. trua bedrifta med sit-down dersom bedrifta ikke ga samtlige skriftlig advarsel og trussel om sparken ved gjentakning.

Klubbformannen henviste til press fra medlemmene og hevda at 50 mann sto klar til aksjon. Seinere undersøkelser har vist at dette bare var bløff fra klubbformannen

De skriftlige advarslene knekte kampvilja. Vi klarte ikke å skjære gjennom ved å gå lavt nok og djupt nok imassene.

For hvem var disse som ville ha kommunistene vekk. Foruten de heltidsansatte DNA-pampene på klubbkontoret var det en ledende SVer, kommunestyrrrep og formann i Samorg., en ledende N"K"Per, den lokale formannen i jern og met. avd., en kommunerep. for DNF(styremedlem i jern og met avd.) og de fleste gruppeformennene. Disse gikk i spissen og mobiliserte de politisk mest tilbakerliggende arbeiderne og basene.

Vi gikk ikke til KK med saka, men skreiv protest til klubbkontoret. Vi reiste advarslene i gruppene, men massemobiliserte ikke og arbeideraristokratene fikk lett spill og vi blei skuffa over massene.

På tross av vedtak om fortsatt KK-salg opphørte salget omtrent etter dette. Løpesedler er ikke spreidd inne på bedrifta sida.

Nå etter et halvt år har vi tatt oppgjør med dette knefallet.

Etter studier på arbeideraristokratiet og sjølkitikk av vårt knefall for terroren fra dette oppkjøpte, korrumperte og borgerliggjorte sjiktet gjorde avdelinga enhetlig vedtak om KK-salg på jobb for alle.

"Og derfor er det vår plikt, dersom vi ønsker å forbli sosialister, å gå lavere og djupere til de virkelige masser. Dette er hele meningen med kampen mot opportunismen og hele innholdet i denne kampen. Ved å avsløre den kjensgjerning at oppotunistene og sosialsjåvinistene i virkligheta forråder og selger massenes interesser, at de forsvarer de midlertidige privilegiene til et mindre tall av arbeiderne, at de er eksponenter for borgerlige tanker og innflytelse, at de i virkligheta er forbundsfeller og agenter for borgerskapet, lærer vi massen å bli klar over sine sanne politiske interesser, å kjempe for sosialismen og revolusjonen gjennom alle de lange og pinefulle omskiftene i imperialistiske kriger og imperialistiske våpenstillstander."

Lenin: "Imperialismen og splittelsen i sosialismenn"

FINN.

KAMP MOT DET REVISJONISTISKE HØGRE AVVIKET I SYNET PÅ PARLAMENTARISK ARBEID.

Er det saker som er politisk viktige for arbeidarklassen og det arbeidende folket som er oppe i bystyret? Det er det så absolutt. Der kjem opp saker som har med lokalisering og flytting av bedrifter (Ståltaugen, Trøkofa), som har med arbeidsløysa (kommunale tiltak), som har med budsjett, skattar og avgifter, som har med boligs spørsmålet (sanering, husleiger, lokalisering) som har med sosiale tiltak (barnehagar, alkoholpolitikk, ungdomsarbeid), som har med transportpolitikk (Vegplan II). Slik kunne ein halda fram i det vide og breie og peike på område som er viktige for arbeidsfolk!

Kva er vår oppgåve i bystyret?

Det er å avsløra korleis den kommunale politikken i desse sakene tener kapitalen, visa overgrepa mot arbeidarklassen. Kva seier Lenin om politiske avsløringer? "Et av hovedvilkårene for den nødvendige utviding av den politiske agitasjon er organiseringa av allsidige politiske avsløringer. På noen annen måte enn gjennom disse avsløringer kan massenes politiske bevissthet og revolusjonære aktivitet ikkje oppdras. Derfor er virksomhet av dette slaget en av de viktigste funksjoner for hele det internasjonale sosialdemokrati. (HVA MA GJØRES, s. 74).

Kva seier Lenin om det å driva parlamentarisk arbeid? Han seier at erfaringa bolsjevikane gjorde var at det ikkje berre var nyttig med parlamentarisk arbeid, men heilt nødvendig for å gjennomføra revolusjonen. Vidare seier han: "Nettopp fordi de tilbakeliggende masser av arbeidere og enda mer av småbødene i Vest-Europa i meget sterkere grad enn i Russland er gjennomsyret av borgerlig demokratiske og parlamentariske fordommer, nettopp derfor kan og må kommunistene i de parlamentariske organ bare innenfra føre den lange, hårdnakkede kampf for å avsløre, fordrive og overvinne disse fordommer:----- Kritikkene - og det den skarpeste og mest hensynløse - bør ikke rettes mot parlamentarismen eller det parlamentariske arbeid, men mot de føre som ikke forstår - og enda mer mot de som ikke vil utnytte parlamenttribunenene på kommunistisk vis." (RADIKALISMEN").

9.
Lenin skreiv ei uhorvelig mengde artiklar om valg og parlamentarisk arbeid, noko som viste kor stor vekt han la på denne sida av kommunistisk praksis. Han slår fast at prinsippet skal vera at dette arbeidet skal ligga direkte under partileiinga og at denne skal rettleia og kontrollera kvart steg parlamentsgruppa gjer. (Notifications, resolutions of the Cracow meeting).

Kva serier Lening om partikameratane sine oppgaver i samband med det parlamentariske arbeid? Våre kameratar (i parlamentet) har eit hardt arbeid å utføra. Dei er mellom fiendar, vondsinna og hensynslause.--- Alle vi må slå oss saman og stø dei. Vi må høyra nøye etter kva dei har å seia, diskutera deira handlingar på møter, gi ros til kvart korrekt steg, hjelpa dei med all vår styrke og ressurser i kampen for revolusjonen. (Third Duma and Social Democracy). Korleis stemmer Partiet sin praksis med dei prinsipp som Lenin her stresser? Svært dårlig. Eg meiner det er linjer ute å går i Partiet frå topp til botn som går stikk i strid med Lenin. Linjer som går ut på avsky mot parlamentarisk arbeid, at det er uviktig, at det er noko borgarlege pampar driv med. Vidare er der linjer som går på at dette ikkje er mitt bord. Det er berre å overlata det til den snvre gruppa som har fått det tildelt og ellers la det seila sin eigen sjø.

Ellers er det mitt inntrykk at mange partikamerater er svært sløve til å følgja med i det politiske livet i kommunen, følgja med i aviser, orientera seg om kva som skjer i bystyret osv. Partileiinga må også kvasst kritiserast for å neglisjera bystyrearbeidet. By-styregruppa har fått seila sin eigen sjø utan politisk kontroll stort sett sidan ho vart oppretta. Det er nettopp slike avvik eg her har peika på som Lenin gjegg så hardt til åtak på i "Radikalismen". Beretninga peikar på dette avviket i valgarbeidet i 1975. Det blir ikkje nevnt i samband med det parlamentariske arbeidet etter valget.

Det er ein veikskap ved beretninga fordi dette er eit område der høgreavviket framleis står sterkt. Partiet må ta eit skikkelig oppgjør med dette avviket og bu seg på å bruka meir krefter i samband med parlamentarisk arbeid.

HOLGER

VALG AV NYTT DISTRIKTSSTYRE.

AKP(M-L) i Trøndelag skal om kort tid velge ny ledelse. I den perioden som har gått har partiet høsta viktige erfaringer gjennom klassekampen. Den politiske linja er trukket opp gjennom vedtaka på 2. Landsmøte og partiet er godt rusta til å lede proletarietets kamp i perioden som kommer. Både situasjonen i Norge, og den internasjonale klassekampen varsler om store oppgaver for partiet i tida som kommer. Den ledelsen som nå skal velges må ta avgjørelser og lede kamper som kan "bety liv eller død for vårt parti og vårt land" (Mao) Et distriktsstyre i AKP(M-L) er hverken et sekretariat eller SK i vårt distrikt eller ei "diskusjonsgruppe på høyt nivå". Distriktsstyret skal sjøl utforme politikken i lokale klassekamp-saker, det skal på sjølstendig vis

analysere klassekreftene i området og sette partiets linje ut i livet ut fra ei analyse av de lokale forholda. Dette kan bare gjøres med kader som har et sjølstendig forhold til ~~marxisme-leninismen~~ Mao tse-Tungs tenkning og som har nære forbindelser med massene.

Tidligere avvik i valg av DS.

Hvilke kamerater skal velges til nytt DS? Uten å ta utgangspunkt i de oppgavene DS har er det lett å gå feil. DS er ikke bare et "formelt" organ. DS er distriktets "ledende kollektiv". Ledende på hvilken måte? Ledende i å utforme strategien og taktikken for klassekampen. Dette stiller spesielle krav til kaderen. Har vi tatt hensyn til disse krava tidligere? Nei, ikke i tilstrekkelig grad. DS har oppsummert store revisjonistiske avvik ved tidligere valg, avvik som har det til felles at de ikke stiller spørsmålet om den politiske linja skarpt, som ikke tar alvorlig på betydninga av kameratenes politisk/ideologiske nivå. På den måten får en lett en ledelse som vakler hit og dit ut fra ensidige analyser, en ledelse som ikke kritisk kan ta standpunkt til forskjellige

politiske linjer, men lett følger forslagene tjl den største "overtal-elsen kunstneren". Oppsummert kan de fleste av avvika i tidligere valg plasseres i følgende skjema:

- DS skulle ha mange kvinner.
- DS skulle ha mange arbeidere.
- DS skulle ha mange fra distriktet.
- Alle kamerater med ledende oppgaver for partiet måtte sitte i DS.
- Valget skjedde tildels ut fra "bekjentskaper". Folk som kjenner, eller har nære forbindelser med ledende kamerater blir lettere foreslått enn andre.
- Kameratene blir valgt ut fra ei kort periode mens kaderens historie blir tatt lett på.

Sjølsagt må det være ei målsetting og en styrke å ha mange arbeidere, kvinner, distriktsrepresentanter etc. Særlig må proletariseringa av DS stilles skarpt: Men, dette kan ikke gå på bekostning av politisk/ideologisk nivå. Dette er erfaringer det nåværende styre har oppsummert fra siste perioden.

Hvilke kriterier er viktige?

I "Noen problemer i metode for ledelse" sier Mao følgende om den ledende gruppa:

- a. At den må utformes skrittvis, i løpet av selve folkemassenes kamp.
- b. At den hverken bør eller kan be stå av de samme folkene hele tiden.
- c. At en må stadig forfremme aktivister som har vokst under selve kampen.

Vi må bestrebe oss på å finne kader som har utviklet seg under kampen og ikke være redd for å trekke fram folk som ikke har stått sentralt i forhold til ledelsen tidligere. En viss utskifting må være ei målsetting for årsmøtet.

I TF Mai/76 erodet i forbindelse med nominasjonene til 2. Landsmøte stilt opp kriterier som vi mener kan nyttes som studier og utgangspunkt for diskusjonene i laga. Det er disse kriteriene vi har bygd på i dette forslaget:

KRITERIER FOR KADERVURDERINGER

- X1. Politisk og ideologisk nivå.
- X2. Klassestandpunkt.
3. Lojalitet til partiet. (Her trekkes

inn ei allsidig vurdering av kameratens "støhet". "Partstida" er et viktig moment. Kamerater kraftige downperioder e.l.må granskes nøye.

4. Forholdet til den moderne revisjonismen.

5. Demokratisk sentralisme/partidisciplin. Dette er et viktig kriterie for partiet. Mao tse-tung har lagt stor vekt på egenskaper som- evnen til å forene, det å være åpen og ærlig og ikke lage intriger og konspirasjoner. (Fra artikkel i Hsinua 8/II-76). Gjennom å st ille lyset på slike egenskaper kan profesjonelle intrigemakere lukes ut av kandidatslista.

6. Enkelt liv.

X 7. Masselinja. I tillegg til det som står i TF-artikkelen må det legges vekt på om "kameratene bryr seg om folkets daglige problem og behov". (Fra Hsinua). Det finnes mange "store" politikere som gjerne kjemper for de store prinsippene, men som ikke reagerer på urettferdighetene på sin egen arbeidsplass.

y 8. Kritikk og sjølkritikk.

9. Demokratisk i arbeidsstilen og lett å samarbeide med. - Dette er et kriterie de kinesiske kameratene legger vekt på i valget av Hua kuo-feng til formann. Ledende kader kan lett bli sjølop tatt, underverdere andres meninger, monopoliser arbeidet. De legger alle planer etter sitt eget behov og tar ikke hensyn til partikameratenes situasjon. Med slike kamerater i ledelsen er det vanskelig å sveise sammen et ledende "kollektiv".

10. Klassekampen i familien.

TF har ikke med spørsmålet om kameratens evne til å utvikle familien til en revolusjonær enhet. Erfaring viser at det er få områder hvor politiske feil kommer klarere fram enn i familien. Det er to typiske avvik: - De som fører et borgerlig familieliv, som på opportunistisk vis lar familien være et "lunt røde".

- De som løser motsigelser i familien gjennom "harde slag". Snakker om skillsmisse ved hver minste motsigelse. En riktig enhetstaktikk er et viktig spørsmål for å styrke familien.

(Bortsett fra kriterie 1 er de ikke prioritert. Kriteriene må leses sammen med artikkelen i TF)

..hvordan skal vurderingene gjøres?

Vi foreslår følgende framgangsmåte for nominasjonene:

1. Styret diskuterer aktuelle kandidater. Disse får i oppgave å forberede sjølvvurdering til lagsmøte.

2. Lagsmøte diskuterer kriterier og kadervurderer kandidater.

Folk foreslår andre kandidater enn de i laget. Særlig er det viktig å få fram folk som laget kameraten er i sjølv kanskje ikke vil foreslå. f.eks fordi han/hun er ny.

- Kadervurderingene bør også diskuteres med evt. familiemedlem og andre partikamerater som kjenner kameratene godt.

- Frist for avholdning av lagsmøte er I2/I-77. Det skal legges fram liste over kandidater i prioritert rekkefølge vedlagt sjølvvurdering og lagsinnstilling.

Lykke til i arbeidet!

Kamerat i nominasjonskomiteen

xxxx....xxxx

Sammen med Midtøsten er det sørlige Afrika idag brennpunkt i den nasjonale frigjøringskampen mot imperialismen. Samtidig er supermaktsrivaliseringa i området økende. Store militære strategiske og økonomiske interesser står på spill for USA-imperialismen og sosialimperialismen. Full nasjonal frigjøring vil være et hardt slag mot supermaktene; dette er bakgrunnen for deres taktiske krumspring i Zimbabwe og Azania f.eks. For supermaktene er det sørlige Afrika viktig for kontrollen med det Indiske Hav. (50 % av oljetransportene fra Midtøsten til Europa går rundt Kapp det gode håp.) Sosialimperialismen dominerer idag i det Indiske hav, og jobber hardt for å styrke seg her. Det sørl. Afrika er sjølsagt også viktig p.g.a rikdommene på råvarer, og monopolkapitalens profitter er kanskje høyere her enn noe annet sted i den 3. verden. Grunnen er ekstremt lave lønninger (4 av 5 gruvearbeidere i Azania lever under det Vorster definerer som eksistensminimum), og den knallharde undertrykkings av den svarte befolkninga, som har vært mulig å få til ved å spille på motsigelser mellom ulike stammer og folk, pluss støtta fra imperialistene til undertrykkerregimene.

Alle landa i området er nykolonier, med formell uavhengighet, og økonomisk binding til imperialismen. (sjølsagt varierer avhengigheten). Situasjonen er tildels svært komplisert i de enkelte landa. Den er prega av : mange ulike linjer for frigjøringskampen, skiftende allianser mellom frigjøringsbevegelser, og skiftende taktikk fra supermaktens side for å knuse eller fange opp kampen for å snu den til egen fordel. (Se det nye Røde Fane om Angola, f.eks.) Sosialimperialismen er til nå mindre avslørt i Afrika enn f.eks. i Latinamerika. Men direkte invasjoner, "venn-skaps og samarbeidsavtaler" av indisk-sovjetisk type (som Sovjet nå har undertegna med Angola) vil etterhvert rive fårepelsen av Afrikas sjøloppnevnte "naturlige allierte".

AZANIA

Azania er idag spesielt viktig i det sørlige Afrika. Det er USA-imperialismens siste skanse i S.Afrika, og USA

Landet har en forholdsvis velutvikla arbeiderklasse, hvor klassesolidariteten vinner fram på bekostning av solidariteten mellom stammer og folkeslag. Muligheten for å føre en nasjonaldemokratisk revolusjon over i den sosialistiske er således tilstede. Landet har den relativt sterkeste frigjøringsbevegelsen som klart står på ei linje for væpna folkekrig, for en enhetsfront av alle klasser, lag, organisasjoner og enkeltpersoner som vil føre folkekrig mot Vorster-regimet, og som går inn for frigjøring uten innblanding fra noen supermakt. Denne linja er i stor framgang nå, dette viser blant annet opprøret i sommer, opptrappinga av rasistene sin bantustanpolitikk, og at 8 ledere i den reformistiske, revisjonist-dominerte frigjøringsbevegelsen ANC har brutt ut, sammen med mange fra ANCs ungdomsforbund ANCYL, og forhandler med PAC om nærmere samarbeid.

Nivået på kampen: PAC legger fortsatt hovedvekta av sitt arbeid på politisk mobilisering av massene til væpna kamp, men de står nå på terskelen til denne kampen. - PAC-representantene sa klart fra om dette.

Såvel ANC som PAC er godkjent av OAU, det er de avgjort viktigste organisasjonene. ANC er den største organisasjonen, de er dominert av SAKP, det mest Moskvatro av revisjonistpartiene i 3.verden.

ANC har ei pasifistisk forhistorie, og var dominert av folk som Luthuli (fredsprisvinner) til midten av 60-åra. I det siste har "fredelig sameksistens" blitt fremma ofte. De kjører på svart flertallsstyre, ikke en svart makt, ei multirase-linje som appellerer til de hvite liberalerne. SAKP, som dominerer ledelsen har ei lite ærerik fortid. De avviste Stalin og Kominterns krav om å jobbe for en svart republikk ca. 1930, og de oppløste seg sjøl en gang på 50-tallet, da partiet ble forbudt. Det består for en stor del av hvite, intellektuelle. Idag står ANC utad på væpna kamp og enhetsfront osv. Men f.eks. vil de bare drøfte enhetsfront med en PAC-leder, - han sitter fengsla.

Revisjonistene rundt om i verden, innbefatt ta våre egne jobber hardt for å spre myter om PAC for å gi sitt bidrag til å hindre at den militante motstanden i Azania skal vinne fram. "PAC er en rasistisk organisasjon", PAC er splitta i en maoist-fraksjon og en del hederlige folk, "PAC har støtta UNITA," "PAC har ved flere anledninger støtta MPLA i Angola, dette beviser at det fins mange syn." Uten å gå idetalj om svara på disse sakene (de kan folk finne i 3.verden-Afrikar.+ det nye nummeret som kommer nå) er det klart at dette spiller 100% opp til Sovjets ønsker om å splitte opp frigjøringsbevegelsene, framstille de Sovjetvennlige som progressive og resten som reaksjonære. (les Pek. Review nr. 42)

MULIGHETENE FOR SOLIDARITETS-
ARBEIDET MED PAC I NORGE.

I Norge er den subjektive motstanden mot rasistregimet i Azania (SørAfrika) stor. Dette ser vi blant annet på at innsamlinga til PAC når bredt ut blant arbeidsfolk. Sosialdemokratene og revisjonistene legger nå opp til å avlede solidariteten med Azanias kjempende folk gjennom en "brei" boikottaksjon, som henstiller til regjeringa om å bryte forbindelsene, osv. Dette skal være hovedlinja for motstanden mot Vorster. (Det var ikke tilfeldig at aksjonen blei lansert da PAC-folka var i Norge.) Mot dette må vi se det som en kamppoppgave å høyne nivået på motstanden mot apartheidregimet, få folk til å gripe den væpna kampen som hovedlinja for kampen i Azania, og den vilkårsløse støtta til frigjøringsbevegelsen som nå kjemper som hovedlinja for solidariteten med den svarte befolkninga.

Mulighetene for å vinne innpass i arbeiderklassen med antiimperialistisk arbeid er større med utgangspunkt i SørAfrika enn kanskje noe annet land. (apartheid generelt, arbeiderklasse i S.A., ikke bare "innfødte".) Vi er alt på offensiven i solidaritetsarbeidet. La oss nå ta alvorlig på spørsmålet om å gjøre gjennombrudd, ikke bare skyve det foran oss som en dårlig samvittighet. Det er bare sånn vi har sjansen til virkelig å "sette arbeiderklassen i ledelsen, også i det antiimperialistiske arbeidet.

Geir.

HUSTADARBEIDERNE ER EKSEMPEL FOR HELE ARBEIDERKLASSEN!

Hustadarbeiderne har nå vært i streik i snart 2 uker. Streikens betydning for hele klassen blir klarere for hver dag som går. Det blir også stadig klarere for herskerklassen! -Etter krigen har borgerskapet herjet med arbeidsfolk uten at folket har greid å samle seg til skikkelig motstand. Arbeideraristokrater og arbeidskjøpere har gjennom terror og løfter om bedre tider snodd seg fra de aller fleste konflikter. Særlig har dette vært tilfelle i forbund som Nærings- og nytelse. Her ligger lønningene 20-25% under gjennomsnittet for industrien. Arbeidsplassene er små, nær 90% har under 20 ansatte. Organisasjonsprosenten er liten og arbeidsforholda mange plasser som i forrige århundrede. Hundrevis av slike bedrifter ligger langs kysten. Her foregår noe av den hardeste utbyttinga i norsk industri i dag.

-Når de 8 arbeiderne på Hustad gikk til resolutt solidaritetsaksjon for den oppsagte arbeidskameraten var dette et slag mot borgeerskapets kontroll over bransjen. Det var et eksempel på klassesolidaritet og kampvilje som raskt kan spre seg til alle de andre små, hardt utbytta arbeidsplassene i bransjen.

Arbeiderne på Hustad har ført kampen sin samla. Hverken sosialdemokratisk eller revisjonistisk taktikk har greid å splitte denne enheten. Forbundsledelsen, med reisesekretærene KOLstad, har satt dem kniven på strupen gjennom eksklusjonstrusler. Forbundet har sjølsagt fordømt aksjonen. Deres linje er å lede kampen gjennom "rettens vei"-en arbeidsrett de sjølsagt veit vil stemple kamplinja og gi Hustad "rett på alle punkter". SV har gått mot polititerroreren, de har "nedlatt" seg til å innkalle de streikende til et møte! Hva kom ut av møtet: Sterke anbefalinger om å gi opp kampen! SV vil ikke gå ut å støtte aksjonen. SV har ikke gitt økonomisk støtte. SV har ikke gitt ut egen prop. om saken. Dette er SVs linje: Men opportunistene er forsiktige i denne saken. De veit at harmen i klassen er stor mot politivolden og de rotne metodene Hustad har brukt. Derfor legger SV seg på ei "vente og se linje". Det betyr at enkelte SV-ere har gjort litt fotarbeid for de streikende. Det betyr også at SV-lag, som f.eks. SV-ere på Klæbu pleiehjem, stemte mot støtte til de oppsagte Hustadarbeiderne. Få saker i vårt døstrikt har gjort det klarere for de bra folkene i SV-karakteren av dette usle opportunistiske lederskiktet. Det er vår oppgave å trekke de bra folkene over på ei kamplinje.

Klassefienden setter inn alle midler.

Hele spekteret av terror mot arbeidsfolk er brukt i denne kampen:

- Trussel om eksklusjoner
- Politivold
- Oppsigelser
- Streikebryteri.

Kan kampen vinnes mot slike midler?

Seier for arbeiderklassen er den sosialistiske revolusjonen. Streiken er en skole i krig. Hustadstreiken er en god skole-en skole vi alt har lært mye av. Det er med slike lærdommer vi til sist skal seire. -Sjø! om klassefienden vinner en formell seier i denne saken, har enheten de streikende har vist, motet i kampen mot streikebryteriet og støttearbeidet-vært seire i seg sjø!. Det er vår oppgave å gjøre disse seirene stadig større, gjøre stadig flere arbeidsfolk og andre progresive kjent med den kampen som føres, samle støtte og sjø! lære av deres kamp.

Støttearbeidet må ikke trappes ned!

I dag står kampen mot streikebryteriet i første rekke. Hustad har vanskelig for å skaffe folk! Streikebryterne skal vite at slike skitne handlinger ikke lønner seg! Propagandaen mot streikebryteriet må gis høy prioritet. Alle erfaringer fra Champignonstreiken må nyttes.

Streiken trenger mer politisk støtte. Særlig er støtte fra fagforeninger mangelvare enda. Alle partikamerater skal ta saken opp i si forening. Press styret til støttevedtak og medlemsmøte!

-Det må samles brei støtte mot politivolden. Alle må samle støtte på oppropet som er sendt ut. Dette skal publiseres i pressa lørdag 18.12. Opprop fås fra Aksjonskomiteens kontor eller partikontoret. Vi oppfordrer flest mulig kamerater å oppsøke de streikende sjø! på deres kontor og gi dem personlig støtte. -Det må også samles økonomisk støtte. De trenger i underkant av 10.000 i uka for å dekke alle utgifter. Forbered dere på langvarig støttearbeid. Listeinnsamling med faste bidrag fra mange er derfor nødvendig.

Organiser støttemøter, -særlig for kamerater utafor byen. De streikende kommer og innleder.

**FULL SEIER TIL DE STREIKENDE HUSTADARBEID!
KAMP MOT STREIKEBRYTERI!
FORDØM POLITIVOLDEN!
AVSLØR OPPORTUNISTISK SPLITTelsesMAKERI!**

Kamerat i AU.

